

Cântecul redutei

George Coșbuc

În redută numai lei;
Uite-i, mă, bașbuzucii,
Eu de-aici le-aud papucii!
Dar mai mare peste ei
Cine-mi e? Vrun Strâmbă-Lemne?
Cică și mai și, pesemne,
Unul, Ciaca-Paca-Bei.

Câte cinci pe-un ban să-i vinzi,
Că sunt tot oșteni pe-alesul,
De viteji le saltă fesul,
Pitulați pe după grinzi.
Se-ntind, nene, de căldură
De le-ajung genunchii-n gură
Mașală, cu ei te prinzi?

Ce te uiți tu, că sunt goi?
Așa-i turcu-n vitejie,
Zvârle haina ca să fie
Sprinten-foc, când e-n război.
Dârdâie din dinți, mă, vere
Lasă-i, mă, că-și fac putere
Dinților, să muște-n noi.

Și-ntr-o zi - să vezi acu -
Dete Osman porunci să-i puie
Tălpilor la cizme cuie,
Și-apoi, ce-o fi fost, ce nu,
Că sări pe băț călare
Și-alergând în fuga mare
Drept la Vadin s-abătu.

Strigă Osman: - „Păsat vă fac!
Încurcați pe-aicea treaba,
Și-mi mâncați pilaf degeaba -
Vă tai ciorba, vă dezbrac!
Ahmet, Mahmet, cum te cheamă,
Tu cam tremuri, bag de seamă,
Sări, curând, că-ți viu de hac!”

Turcii, toți, gândeau: „Poftim!
Să dezbraci p-un gol ca napul
Cu ce-și bate pașa capul!”

Și-i strigară: Cioc selim!
Dar temându-se de vorba
Că Osman le taie ciorba,
Au mai zis: „Sărim, sărim!”

Și-au sărit cei lei de turci
Care cum putea mai iute:
Vin românii spre redute,
Și să stai să-i mai încurci?
Căpitanii-și pierd șalvarii,
Fac mătănii ghinărilor,
Că-i la deal, și-i greu să-l urci.

Noi strigam atunci din tun:
- „Ce fugiți, ca-n groaza furcii?
Nu vă vin din urmă turcii!
Stați, și dați-ne tutun.”
Ei de stat n-au stat nici unul
Dar ne-au azvârlit tutunul
C-așa-i turcul, suflet bun...

Acest cântec îl făcui
Eu, căprarul Păvăloaie,
Stând de strajă noaptea-n ploaie,
Și gândeam: „Tu râzi și spui,
Și tu n-ai cămașă-n spate!
Las că prind pe Osman, măi frate,
Și-am să-mbrac cămașa lui!”